

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ALEXA DRĂGAN

CONTRACT
MARITAL

VOL. 2

D A M I A N

Libris
EDITORIAL

CONTENTS

PROLOG.....	5
CAPITOLUL 1	
FAMILIA MEA	15
CAPITOLUL 2	
ALEXANDER INC.....	25
CAPITOLUL 3	
DIVORȚAȚI?.....	37
CAPITOLUL 4	
ALEGERI.....	47
CAPITOLUL 5	
ALEGEREA.....	55
CAPITOLUL 6	
DÉJÀ-VU	65
CAPITOLUL 7	
ATACUL	77

CAPITOLUL 8	
O NOUĂ ȘANSĂ LA VIAȚĂ	91
CAPITOLUL 9	
DEZVĂLUIRI.....	99
CAPITOLUL 10	
ACASĂ.....	107
CAPITOLUL 11	
COSTIN.....	121
CAPITOLUL 12	
GELOZIE	127
CAPITOLUL 13	
LA MUȚI ANII.....	141
CAPITOLUL 14	
DARUL CEL MAI DE PREȚ.....	155
CAPITOLUL 15	
SECRETE	169
CAPITOLUL 16	
INSECURITATE	177
CAPITOLUL 17	
TE-AȘ GĂSI ORIUNDE.....	185
CAPITOLUL 18	
RĂPIREA.....	199
CAPITOLUL 19	
TRĂDAREA	207
CAPITOLUL 20	
SALVAREA	217

CAPITOLUL 21

SFÂRȘITUL COȘMARULUI.....227

CAPITOLUL 22

CĂLĂTORIA.....237

EPILOG249

MUȚUMIRI265

PROLOG

Mă trezesc brusc, în momentul în care aud alarma telefonului sunând. Înainte de a începe să pronunț niște cuvinte nedemne de o femeie, îmi aduc aminte motivul pentru care l-am pus să sune: azi este ziua fiului meu.

Nici acum nu îmi vine să cred că au trecut trei ani... trei ani de când am adus pe lume această minunată făptură, ce a reușit din prima secundă de viață să-mi aducă numai fericire.

Nu pot spune că totul a fost perfect, nu. Mi-e atât de greu uneori să mă uit la el și să îl văd pe tatăl său... fostul meu soț. Hmmm, încă mai simt acel junghi în inimă când pronunț „fostul soț”. Oare vreodată voi reuși să îl uit, să nu mai simt această durere în piept de fiecare dată când mă gândesc la el? Oare?

Se pare că nu mai am timp să răscolesc prin amintiri, căci ușa camerei mele este dată de perete, ca de obicei, de buna mea prietenă, Iza. Oare de ce mă mai mir?

– Bun, te-ai trezit! Ce mai stai, du-te să te pregătești, doar nu vrei să ajungă invitații și să nu fii gata.

– Iza, calmează-te. Va fi bine. Fiul meu s-a trezit?

– Da, de cel puțin o oră. Parcă era nerăbdător să înceapă petrecerea. Acum este în living, împreună cu bunicii săi.

Auzind-o, acum pot spune cu mâna pe inimă că îi înțeleg agitația; știind că foștii mei socri au ajuns, m-a cuprins agitația la fel de mult ca pe Iza. Nici nu mai stau pe gânduri și o dau afară din cameră, nu de alta, dar dacă ar sta pe capul meu, transmițându-mi mai mult din starea sa de nervozitate, atunci chiar că nu aș mai fi în stare să mă pregătesc.

Mi-am luat un prosop pentru cap și altul mai mare pentru corp, și am intrat în baie.

Am dat drumul robinetului, pentru ca apa să se încălzească și între timp m-am dezbrăcat.

Fluturii își fac de cap în stomac, nelăsându-mă să scap de aceste emoții ce au început în momentul în care Iza mi-a zis că bunicii fiului meu au sosit. Nu știu de ce, dar faptul că familia lui Damian va veni azi pentru a sărbători ziua fiului meu mă termină nervos.

În acești trei ani de când l-am născut pe Christian, nu am interzis niciunui membru al familiei fostului soț să-l vadă. Nu am vrut ca fiul meu să simtă lipsa unei familii, așa că de dragul lui, am suportat prezența trecutului în viața mea. Nu pot spune că a vedea-o pe Alma sau pe Miruna a durut, niciodată nu aș putea simți altceva decât fericire, dar când e vorba de părinții săi... mă simt ca și cum el ar fi lângă mine... și doare. El este singurul din familia sa pe care nu l-am acceptat în preajma fiului meu. Știu că nu este bine ce fac, că sunt egoistă nelăsându-l să

se apropie de Christian, dar... încă nu sunt pregătită. Sunt conștientă că va veni o zi când va trebui ca fiul meu să își cunoască tatăl, căci orice s-a întâmplat, nu am dreptul de a-i refuza șansa de a avea un tată, deși acesta din urmă nu a vrut să facă parte din viața sa la început. De-abia la câteva luni după ce l-am născut pe Christian, am avut surpriza de a afla că Damian voia să îl cunoască. Nu știu cum de am reușit să nu mă prăbușesc de surprindere și de... durere, căci într-un fel m-a durut și faptul că a vrut doar să își vadă fiul, nu și pe mine, a specificat acest lucru. Neputându-mă despărți de fiul meu, am refuzat. Sincer, nu numai acest lucru a fost motivul refuzului meu, ci și faptul că nu eram pregătită să las trecutul atât de dureros pentru mine să apară din nou în viața mea.

Tot gândindu-mă la trecut, la angoasa mea, nici nu mi-am dat seama când a trecut timpul și deja mă spălasem pe cap și pe corp. Mulțumită, am ieșit din duș, deja un pic mai relaxată, deși emoțiile sunt încă prezente...

Mi-am pus prosopul pe cap, după ce mi-am șters energic părul, pentru a nu mai fi atât de umed, după care mi-am șters corpul, aplicând crema mea preferată cu aromă de ciocolată.

Am ieșit din baie, doar în lenjeria intimă, pentru a lăsa crema să îmi intre în piele. Mă îndrept spre dulap, pentru a alege vestimentația pe care o voi purta azi.

Aerul rece ce intră pe ușa ușor deschisă a balconului reușește să îmi înfioare trupul dezgolit, readucându-mi acei fluturi în stomac. Chiar nu știu de ce nu pot scăpa de aceste emoții, doar nu este prima dată în acești trei ani de când familia lui vine în vizită. Chiar nu înțeleg motivul acestei emoții...

Încerc să las acest gând deoparte și îmi aleg hainele pe care le voi purta azi. Nu aleg nimic prea elegant, dar nici haine de zi cu zi nu voi purta, este totuși petrecerea fiului meu.

Mulțumită de alegerea mea, încep să mă îmbrac cât de repede pot, deja necesitatea de a-mi vedea fiul fiind mare.

Când am fost gata, m-am uitat în oglindă, mulțumită într-adevăr de alegere. Fusta mulată, lungă până la genunchi, îmi scoate în evidență formele frumoase ale corpului, care, deși am născut, sunt armonioase. Nu sunt nici la fel de slabă ca înainte de sarcină, dar tot surplusul s-a depus exact unde trebuia, având acum niște forme voluptuoase. Cămășuta ușor lărguță, de culoarea pielii, îmi scoate în evidență strălucirea atât de sănătoasă a pielii, desigur mulându-se în zona sânilor, evidențiindu-i și pe aceștia. Tocurile înalte reușesc să îmi scoată trupul și mai bine în evidență.

Îmi usuc repede părul, după aceea lăsându-l să cadă liber pe spate, mulțumită de lungimea sa și de felul cum se ondulează ușor la vârfuri.

Îmi aplic un pic de fond de ten, anticearcăn și rimel. Nu simt nevoia de a mă machia mai strident, niciodată nu am avut nevoie de așa ceva.

Mă uit din nou în oglindă și respir adânc. Fiind mulțumită de felul cum arăt, decid că este timpul să mă prezint în living, deși emoțiile sunt mai puternice ca niciodată.

Trag din nou aer adânc în piept, în speranța că voi reuși să potolesc fluturii ce își fac de cap în stomac, dar degeaba. Asta e, sper doar că totul va ieși bine și nu voi avea parte de surprize neplăcute.

Rămân surprinsă de imaginea din fața mea, în momentul în care ajung în living. Fiul meu, în brațele bunicii sale, râzând cu poftă, în timp ce bunicul său, ce stă lângă ei, îl tachinează. Mă lupt pentru a nu lăsa lacrimile să îmi curgă pe obraji, și zâmbesc. Nu îmi este deloc greu, căci văzând fericirea fiului meu ce a fost provocată de venirea bunicilor săi... mă face și pe mine fericită. Acum pot spune cu mâna pe inimă că nu regret faptul că i-am lăsat să facă parte din viața lui.

Observându-mă, piciul meu începe să mă strige, fericit:

– Mami, mami!

Zâmbesc, auzind acest apelativ atât de dulce pentru auzul meu. Inima mi se umple de fericire, în momentul în care fiul meu își întinde mânuțele pentru a-l lua în brațe.

Niciodată nu am simțit atâta fericire, decât atunci când am în brațe rodul iubirii mele pentru... el. Deși încerc să îi separ emoțional, nu pot. Dacă nu l-aș fi iubit pe Damian, nu aș fi avut în brațe comoara vieții mele, motivul pentru care trăiesc.

Îl sărut și îl strâng mai tare în brațe, fericită să îl aud râzând.

– La mulți ani, puiul meu! Voi avea grijă ca în viață să ai parte de tot ce-i mai frumos și de multă, multă dragoste. Îți jur.

Ca și cum acest jurământ ar fi trecut neobservat, piciul meu spune:

– Cadouri, mami.

Începem să râdem cu toții, auzindu-l. Se pare că băiatul meu la ora actuală este interesat doar de cadouri, nu de promisiuni. Oare de ce mă mir?

– O să ai parte și de multe cadouri, băiatul meu, ai răbdare.

Nu a mai zis nimic, uitându-se în ochii mei, de parcă s-ar fi gândit dacă să mă creadă sau nu. Se pare că răspunsul a fost pozitiv, căci îmi zâmbește... acel zâmbet strâmb al tatălui său, ce, la fel ca acela, mă dă pe spate.

Se lipește mai mult de mine, fericit de a fi în brațele mele.

Mă îndrept spre bunicii săi, salutându-i. Fosta mea soacră mă cuprinde în brațe, cel puțin atât cât poate, fiind fiul meu la mijloc, și mă sărută pe ambii obraji. La fel face și socrul meu, și văzându-i atât de fericiți fiind împreună, mi se frânge inima. Sunt fericită, extrem de fericită că după atâția zeci de ani sunt încă fericiți, dar... mă fac să îmi amintesc că eu nu am avut parte de norocul lor și doare.

Oftez și le zâmbesc. Încerc să las deoparte durerea și trecutul și le zic:

– Mă bucur tare mult că ați putut veni. Miruna și Alma nu vin?

– Ba da. Miruna în ultimul moment și-a dat seama că nu era de ajuns un cadou pentru fratele ei, așa că a tras-o pe Alma după ea la cumpărături.

Încep să râd, imaginându-mi scena. Offf, este atât de dulce fata mea. Faptul că o iubesc ca și cum ar fi a mea, în acești trei ani nu s-a schimbat, și nici nu se va schimba. O voi iubi mereu ca și cum ar fi a mea, orice s-ar întâmpla. Mi-e tare dor de ea și sper să vină cât mai repede.

A trecut atât de repede timpul, vorbind cu foștii socri și întâmpinând invitații, pe măsură ce veneau. De mult nu mai eram obișnuită cu atâția oameni într-un singur loc, dar eram fericită că au sosit atât de mulți, deși nu mai fusesem prezentă în viața lor de mult timp.

A venit până și șeful meu, fericit, căci de mâine voi începe munca. Abia aștept; nu pot spune că stând acasă, având grijă de fiul meu, asta nu m-a făcut fericită, din contră, au fost cei mai frumoși trei ani din viața mea, dar totuși simt nevoia de a mă întoarce la firmă, de a munci, de a-mi câștiga singură banii. Probabil multe femei m-ar judeca pentru faptul că prefer să muncesc decât să stau acasă cu fiul meu... câteodată până și eu mă judec și știu că îmi va fi greu să stau departe de el atâtea ore zilnic, dar nici să stau acasă nu mai pot. Ce bine ar fi fost dacă aș fi putut să îl iau cu mine, dar din păcate nu este posibil. Cu timpul, mă voi obișnui cu gândul că voi sta ore întregi fără el...

Voi fi lângă el mereu, chit că voi munci pentru a ne câștiga existența.

Am continuat să vorbesc cu fiecare dintre invitați, neignorând pe nimeni. Mi-am urmărit fiul jucându-se cu alți copii, fericit că nu este singur printre adulți. Am zâmbit în momentul în care am văzut cum zâmbea la o fetiță absolut adorabilă... am râs în momentul în care și ea părea fascinată de fiul meu. Offf, deja seamănă cu tatăl său. Acest gând mi-a înjunghiat inima, luându-mă prin surprindere. Deși în peste trei ani, de când am părăsit ferma, m-am obișnuit cu durerea, azi m-a surprins, fiind mai vie ca oricând. Zâmbesc, pentru a disimula durerea

vie din inima mea. Nu vreau să stric această frumoasă zi gândindu-mă la el... la tot ce am avut și am pierdut... din cauza lui. Nu știu dacă voi fi în stare vreodată să îl iert, dar durerea aceasta trebuie s-o fac să îmi părăsească inima, căci nu cred că voi putea să o țin toată viața, fără a mă afecta iremediabil.

Deși afectată de durerea ce a stat în stare latentă timp de trei ani, inima începe să danseze de fericire în momentul în care aud din spatele meu vocea Mirunei, strigându-mă. Mă întorc spre ea, plină de fericire că a ajuns în sfârșit, dar zâmbetul îmi îngheață pe chip și inima încetează a-mi bate în piept în momentul în care observ că lângă Miruna și Alma stă... EL. Înalt, drept, dominând încâperea, ca de obicei. Brunetul meu, cu acei ochi verzi-gri ce mereu i-am adorat... privind-mă ca și cum m-ar fi văzut pentru prima oară și brusc, mintea mea fuge în seara în care ne-am cunoscut, în seara în care am văzut pentru prima oară acești ochi ce i-am iubit din prima clipă în care i-am văzut. Durerea se face prezentă, mai puternică decât oricând, înjunghiindu-mi inima, de parcă cineva mi-ar aplica lovitură după lovitură, fiind pe punctul de a sângera. Mă lupt cu lacrimile ce vor să se elibereze, nu pot permite să îl las să-mi vadă durerea pe care de atâta timp mă chinui să o ascund... nu îl pot lăsa să mă vadă plângând.

Miruna îmi sare în brațe, fericită, asta atenuând durerea, făcându-mi inima să-mi bată din nou. Fericirea mă cuprinde, văzând-o din nou, deși știu că dacă o să privesc în spatele ei, inima va înceta din nou să bată.

Mă uit la chipul său de înger, ce îl iubesc din prima clipă în care am văzut-o. Îi pup obrăjorii ca de păpușică, spunându-i cât de dor mi-a fost de ea. O strâng atât

de tare în brațe, de frică să nu îmi scape iar, până în momentul în care începe să râdă, spunându-mi că nu mai are aer. Încep să râd împreună cu ea, dându-i drumul din brațele mele în același timp.

Încerc să zâmbesc în continuare, dar simt privirea lui arzându-mi pielea, centimetru cu centimetru, din cap până în picioare. Sunt conștientă că mă inspectează amănunțit, de aceea îmi simt fiecare moleculă a corpului prinzând viață, arzând...

Nu, nu, nu! Nu pot permite așa ceva, nu îl voi lăsa să pătrundă iar în inima, mintea și viața mea. Nu sunt atât de proastă. M-am ars o dată, nu o voi face din nou. Am încercat o dată, l-am iubit, riscând tot, și am pierdut. Nu voi paria din nou, existând posibilitatea să-mi rănesc din nou inima. De data asta riscul ar fi prea mare, s-ar putea să nu îmi mai revin.

Mă uit urât la el, încercând să îl avertizez să nu se apropie de mine, că s-ar putea să regret.

Mereu am fost în stare să comunicăm doar din priviri, mereu puteam să îmi dau seama ce gândea doar uitându-mă la el și viceversa. Se pare că această abilitate nu ne-am pierdut-o, căci îmi înțelege mesajul. Zâmbește, acel zâmbet strâmb al său ce mereu m-a dat peste cap, și parcă îmi transmite: *„Ai vrea, iubito, dar nu se poate! Nu mai ai scăpare de mine, nu și de data asta!”*

Corpul începe să îmi tremure, văzându-i răspunsul întipărit pe chip. Acum sunt conștientă de ce a venit. Nu este aici doar pentru fiul său, ci și pentru mine.

Respir adânc, încercând să îmi liniștesc bătăile inimii.

Îi transmit din priviri răspunsul meu: *„niciodată nu te voi mai lăsa să mă ai.”*

Sunt conștientă că, din acest moment, războiul a început. Un război al forțelor, al voințelor, în care miza este dragostea, dar am învățat că dragostea rănește, distruge, în mâna cui nu trebuie, așa că voi face orice ca el să nu câștige. Niciodată nu îl voi lăsa să mai aibă acces la inima mea. Jur!

CAPITOLUL 1

FAMILIA MEA

Din perspectiva lui Damian:

Mă uit la ea și rămân surprins. Arată la fel, dar în același timp atât de diferit. O admir din cap până în picioare și „prietenașul” meu deja se trezește la viață. Doamne, ce dor mi-a fost de ea. Numai eu știu cât de greu mi-a fost să stau departe de ea, să nu o ating, să nu îi simt parfumul pielii...

Știu că nu fac bine că am venit neinvitat, dar pur și simplu simțeam nevoia să îi văd. Să îmi văd fiul ce seamănă atât de mult cu mine, conform familiei mele, să o văd pe ea, femeia ce mi-a pus inima pe jar, pe care nici după trei ani nu am reușit să o uit. Uitându-mă la ea, inima bate atât de tare, încât am impresia că îmi va ieși din piept. Cum aș fi putut să o uit, din moment ce îmi este impregnată sub piele, în inimă? Nici de m-aș fi chinuit, nu aș fi putut să o dau uitării. Femeia asta este de iubit pe viață.

Îi surprind privirea mânioasă, ce mă avertizează să stau departe de ea dacă știu ce e bine pentru mine. Offf, iubito, de ai ști că îmi este imposibil să fac ce vrei... chit că aș vrea, nu pot, corpul și inima mea strigă după tine, te vor acum mai mult ca oricând.

Îi transmit cu ajutorul privirii că nu îi pot îndeplini cererea și observ că a înțeles mesajul. Nu e de mirare, mereu am fost în stare să comunicăm din priviri, numai datorită acestui aspect ar fi trebuit să îmi dau seama că ea este „peticul meu”, dar na... te poți pune cu un bărbat prost? Recunosc, prost e puțin spus, am fost un imbecil, un bărbat fără creier, când am lăsat temerile sufletului meu să mi-l domine și să părăsesc femeia ce reușise să mă facă fericit, ce îndepărtase acel întuneric acumulat în atâția ani în inima mea, înlăturându-l cu dragoste... o dragoste de care acum mi-e tare dor.

Sunt trezit la realitate de vocea unui omuleț ce strigă „mami!” și întinde mânuțele pentru a fi luat în brațe spre... soția mea.

Lacrimi amenință să îmi împânzească ochii în momentul în care realizez că acel copil este al meu. Un omuleț atât de perfect. Măresc ochii în momentul în care Ana îl cuprinde în brațe, sărutându-i obrăjorii rotunzi, iar acesta încetează să protesteze. Un calmant atât de eficient... Îmi vine să îmi dau pumni când observ tabloul din fața mea. Tabloul unei familii, una pe care eu, de o imbecilitate absolută, am părăsit-o.

Văzându-i, atât de apropiați, tabloul perfect al unei familii, decizia mea este luată. Voi lăsa temerile, orgoliul deoparte și voi face ce trebuie, ce inima mea are nevoie: îmi voi recupera familia. Voi ajunge să îmi cunosc fiul, voi recupera femeia ce îmi face sângele să îmi clocotească

dintr-o singură privire. Voi face orice pentru a primi iertarea ei și pentru a o face să mă iubească din nou, chit că... va trebui să joc murdar.

Fiul meu o întreabă pe mama sa cine sunt, iar instinctiv ochii mei se focusează asupra ei, implorând-o să îi zică adevărul, să nu mă renege ca tatăl său.

O văd cum cântărește în minte posibilul răspuns. Văd lupta din ea, de a spune adevărul sau nu, dar se pare că inima sa blândă, ce iubește adevărul, o ajută să ia decizia bună:

– Domnul este... tatăl tău.

O văd cum își ține respirația, așteptând reacția fiului nostru. Aceasta nu întârzie să apară, în momentul în care fiul meu se uită la mine. Îl văd cum mă măsoară, își trece privirea peste chipul meu, parcă vrând să-mi pătrundă în minte și în suflet, pentru a estima dacă sunt o amenințare pentru el și mama sa. Un fior îmi cuprinde inima, unul de recunoaștere, sângele îmi strigă că acesta este fiul meu. Nu trebuia nimeni să îmi spună că este fiul meu, mi-aș fi dat seama singur. Are ochii mei, acei ochi înghețați ce prind viață în preajma ființelor iubite, în cazul lui, mama sa. Are acel zâmbet ironic și strâmb al meu, atât de plin de diferite sensuri... Are reticența mea, analizează și evaluează fiecare risc din preajma sa și a familiei lui. Inima mi se umple de mândrie părintească, o mândrie atât de mare, încât nu știu cum de îmi încape în această inimă a mea... una atât de lașă. Iar îmi vine să îmi dau palme, în momentul în care realizez ce am pierdut, din cauza lașității mele.

Sunt trezit la realitate, în momentul în care aud vocea fiului meu, întrebându-și mama:

– Tatăl meu?